

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9383 af 15/04/1996 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-54-96 om handicappet barn - tegnsprogskursus - pårørende - kørselsudgifter - døve - merudgifter ved forsørgelsen

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20258-94

Ankestyrelsens principafgørelse O-54-96 om handicappet barn - tegnsprogskursus - pårørende - kørselsudgifter - døve - merudgifter ved forsørgelsen

Resume:

Ankestyrelsen har behandlet 4 sager om støtte til tegnsprogsunder visning til familiemedlemmer til døve børn. De pågældende var ikke medlemmer af husstanden.

Ankestyrelsen fandt som udgangspunkt, at der kunne ydes støtte til tegnsprogsundervisning til andre end medlemmer af husstanden, når samværet med det døve barn havde en sådan karakter, at udgiften kunne betragtes som af væsentlig betydning for dets fortsatte udvikling.

I sag nr. 1 og 2, der vedrørte mormødre til døve børn, kom Ankestyrelsen i begge sager til, at mormødrene var berettiget til støtte.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at bedsteforældre som udgangspunkt under barnets opvækst i forbindelse med ferier, højtider m.v. måtte forventes at ville have barnet hos sig og i øvrigt måtte forventes at deltage i opdragelsen og kommunikationen med barnet.

I sag nr. 3 og 4, der vedrørte en onkel og moster til det døve barn, kom Ankestyrelsen til det resultat, at de pågældende ikke var berettiget til støtte.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at de familiemæssige relationer ikke på forhånd kunne antages at have væsentlig betydning for barnets udvikling, og da det samtidig var oplyst, at samværet var forholdsvis sjældent, kom Ankestyrelsen til, at der ikke var tale om nødvendige merudgifter ved barnets forsørgelse.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

09-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 48, stk. 1

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 104 af 3. juli 1987 om hjælp efter bistandslovens § 48 - pkt. 20

Sagsfremstilling 1:

Sag nr. 1 - j.nr. 20258-94

Sagen vedrørte ansøgning om støtte til tegnsprogskursus til et døvt barns mormor. Mormoderen boede i en anden landsdel, men havde en del forbindelse med barnet. Barnet gik i børnehave, hvor det var omgivet af børn og pædagoger, der kommunikerede på tegnsprog. Forældrene havde fået bevilget økonomisk hjælp efter bistandsloven til kurser i totalkommunikation.

Kommunen gav afslag på det ansøgte med den begrundelse, at der ikke fandtes at være tale om en merudgift ved forsørgelsen af det døve barn, når mormoderen ikke indgik i egentlig aflastning for det.

Kommunen anførte efter fornyet henvendelse som yderligere begrundelse, at der ikke fandtes at være mulighed for at yde hjælp til tegnsprogskurser til familiemedlemmer (udover forældre og søskende), med mindre disse indgik som en meget væsentlig aflastningsperson i forhold til det handicappede barn. På baggrund af det oplyste om, dels at familien var i kontakt med barnets mormor ca. en gang om måneden og en måned hver sommer, dels at familien ønskede, at barnet skulle kunne besøge sin mormor på egen hånd, når hun blev ældre, fandtes aflastningen ikke at have en så intensiv karakter, at der kunne ydes støtte efter bistandslovens § 48.

Ankenævnet tiltrådte kommunens afgørelse med den begrundelse, at hjælp efter bistandslovens § 48 til et tegnsprogskursus til personer, der ikke havde nogen egentlig forsørgelsesforpligtelse over for barnet, forudsatte, at den pågældende var en væsentlig aflastnings person for familien.

Sagen blev sammen med de øvrige 3 sager behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, under hvilke betingelser pårørende har mulighed for at få økonomisk støtte til tegnsprogskurser.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at der kunne ydes økonomisk hjælp efter bistandslovens § 48 til det døve barns mormor til deltagelse i et tegnsprogskursus.

Ankestyrelsen fandt, at der kunne ydes støtte til tegnsprogs undervisning til andre end medlemmer af husstanden, hvis samværet med det døve barn havde en sådan karakter, at udgiften kunne betragtes som nødvendig for dets fortsatte udvikling.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at bedsteforældre som udgangspunkt under barnets opvækst i forbindelse med ferier, højtider m.v. måtte forventes at ville have barnet hos sig og i øvrigt måtte forventes at deltage i opdragelsen og kommunikationen med barnet.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på det oplyste om omfanget af barnets kontakt med sin mormor. Det blev herved lagt til grund, at barnet så sin mormor jævnligt, hvilket i dette tilfælde ville sige nogle dage hver måned og ca. en måned hver sommer.

Ankestyrelsen ændrede således nævnets afgørelse.

Sagsfremstilling 2:

Sag nr. 2 - j.nr. 21322-95

Sagen vedrørte ansøgning om støtte til betaling af kørselsudgifter til deltagelse i et tegnsprogskursus til et døvt barns mormor. Selve kurset var gratis.

Barnet gik i specialbørnehave og var dygtig til at kommunikere på tegnsprog, og forældrene gjorde meget for at udvikle sproget både hos barnet og dem selv. Barnet så sin mormor ca. en gang om måneden. Kommunen gav afslag med den begrundelse, at hvis man som pårørende til et barn, der er døvt, ønskede at få dækket udgifter i forbindelse med deltagelse i tegnsprogskurser, afhang dette af, hvor nære familierelationerne var, og især hvor tit man var sammen med barnet.

Kommunen vurderede, at man skulle være sammen med barnet jævnligt, det vil sige en gang om ugen, for at få refunderet udgifter i forbindelse med deltagelse i tegnsprogskursus.

Ankenævnet fandt ikke anledning til at ændre kommunens skøn om, at udgifterne til transport til det ansøgte tegnsprogskursus ikke kunne betragtes som nødvendige merudgifter ved forsørgelsen af barnet.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at der kunne ydes økonomisk hjælp efter bistandslovens § 48 til betaling af kørselsudgifter i forbindelse med det døve barns mormors deltagelse i et tegnsprogskursus.

Ankestyrelsen fandt, at der kunne ydes støtte til tegnsprogs undervisning til andre end medlemmer af husstanden, hvis samværet med det døve barn havde en sådan karakter, at udgiften kunne betragtes som nødvendig for dets fortsatte udvikling.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at bedsteforældre som udgangspunkt under barnets opvækst i forbindelse med ferier, højtider m.v. måtte forventes at ville have barnet hos sig og i øvrigt måtte forventes at deltage i opdragelsen og kommunikationen med barnet.

Ankestyrelsen fandt derfor, at den ansøgte hjælp til dækning af kørselsudgifter i forbindelse med det døve barns mormors deltagelse i et tegnsprogskursus måtte betragtes som nødvendige merudgifter ved forsørgelsen, selvom barnet og dets mormors samvær var af begrænset omfang, efter det oplyste for tiden ca. en gang om måneden.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.

Sagsfremstilling 3:

Sag nr. 3 - j.nr. 21320-95 og sag nr. 4 - j.nr. 21321-95

Begge sager vedrørte ansøgning om støtte til betaling af kørselsudgifter til deltagelse i et tegnsprogskursus til en moster og onkel til et døvt barn.

Barnet gik i specialbørnehave og var dygtig til at kommunikere på tegnsprog, og forældrene gjorde meget for at udvikle sproget både hos barnet og dem selv. Barnet så sin moster og onkel ca. en gang om måneden.

Kommunen gav afslag med den begrundelse, at hvis man som pårørende til et barn, der er døvt, ønskede at få dækket udgifter i forbindelse med deltagelse i tegnsprogskurser, afhang dette af, hvor nære familierelationerne var, og især hvor tit man var sammen med barnet.

Kommunen vurderede, at man skulle være sammen med barnet jævnligt, det vil sige en gang om ugen, for at få refunderet udgifter i forbindelse med deltagelse i tegnsprogskursus.

Ankenævnet fandt ikke anledning til at ændre kommunens skøn om, at udgifterne til transport til tegnsprogskurser ikke kunne betragtes som nødvendige merudgifter ved forsørgelsen af barnet.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at der ikke kunne ydes økonomisk hjælp efter bistandslovens § 48 til betaling af kørselsudgifter til barnets moster og onkel i forbindelse med deres deltagelse i tegnsprogskursus.

Ankestyrelsen fandt, at der kunne ydes støtte til tegnsprogs undervisning til andre end medlemmer af husstanden, hvis samværet med det døve barn havde en sådan karakter, at udgiften kunne betragtes som nødvendig for dets fortsatte udvikling.

Ankestyrelsen fandt imidlertid ikke, at det døve barns moster og onkel gennem deres familiemæssige relationer til barnet på forhånd kunne antages at have væsentlig betydning for dets udvikling, og da det endvidere var oplyst, at samværet kun var af begrænset omfang, efter det oplyste en gang om måneden, fandt Ankestyrelsen ikke, at der var tale om en nødvendig merudgift ved barnets forsørgelse.

Med denne begrundelse tiltrådte Ankestyrelsen således ankenævnets afgørelser.